

[Hanne Thanning Jacobsen]

artet folkeskole uden at skulle tage afsmitning fra de overliggende uddannelser.

Ministerens udtalelse i dag om ophør af enhedslæreruddannelsen føjer sig med grusom ærlighed smukt ind i dette mønster.

Elevernes behov og ret til uddannelse har været udgangspunkt for regelstyringen indtil nu. Derigennem har regering og Folketing vedkendt sig det fælles ansvar for folkeskolen, men med dette forslag fralægger folketingsflertallet sig dette overordnede ansvar.

SF's syn på disse forslag kan sammenfattes i følgende punkter:

Principielt kan vi naturligvis støtte intentionerne om højere grad af selvforvaltning og den dermed forbundne uddelegering af økonomisk og uddannelsespolitisk kompetence. Men på et så vitalt område som folkeskolen bør der være en højere grad af sikring af ensartethed og niveau, end der lægges op til med forslagene.

SF er absolut modstander af, at lærernes indflydelse bliver begrænset ved, at det pædagogiske råd i modsætning til de nuværende lærerråd bliver uden kompetence og uden mulighed for at vælge formand og organisationsform. Det burde være en selvfølge, at lærerne selv vælger repræsentant og leder af rådsarbejdet, og det burde være en selvfølge, at der bliver sikret tid hertil.

Det pædagogiske råd bliver udelukkende rådgivende for skoleleder og skolebestyrelse, hvorved disse parters beføjelser forøges. På denne baggrund vil det være afgørende, at rådet kan sende sine synspunkter frem uden censur til de besluttende organer. Den rådgivende funktion skal kunne udøves både i forhold til leder, bestyrelse og kommunalbestyrelse.

Jeg har stor respekt for det arbejde, der udføres af skolens andre personalegrupper, men skolens hovedformål er undervisning. Derfor bør underviserne vælge egne repræsentanter og de øvrige grupper deres egne repræsentanter. Det fremgår i øvrigt også af det forslag, SF fremsatte i januar måned 1988, at vi ønsker medarbejderindflydelsen fastholdt, og jeg fatter simpelt hen ikke, at Socialdemokratiet har følt sig nødsaget til at acceptere, at medarbejdernes indflydelse skal ofres, for at lederens indflydelse kan blive styrket så voldsomt.

Derfor vil jeg gerne gentage spørgsmålet til fru Helle Degn: Hvad har Socialdemokratiet egentlig opnået ved dette forlig? Jeg har svært

ved at se det og vil blot trække et enkelt forhold frem nu.

I den meget ophedede debat efter forligets indgåelse for et par uger siden talte fru Helle Degn meget om åremålsansættelse af ledere. Det synes jeg er en meget fin idé, men jeg har ikke kunnet finde den i forslaget.

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvilke forventninger han har til, og hvilke tanker han har om, hvad der sker, når karklude får for megen magt.

Jeg har ligeledes overordentlig svært ved at forstå, at det at øge forældreindflydelsen, som alle ønsker, nødvendigvis skal ske på andres bekostning. Jeg synes, det er helt fint at øge forældrenes indflydelse, men jeg har overordentlig svært ved at forstå, at det skal ske på andres bekostning.

For øvrigt kunne man spekulere over, om forældrene får øget indflydelse, eller om det ikke kun er de få forældre, der kommer til at sidde i skolebestyrelsen, der får det. Vi finder, at forældrene i den enkelte klasse skal have mulighed for at øve indflydelse på skolebestyrelsen. Derfor burde der selvfølgelig være en direkte forbindelse mellem klasserepræsentanten og forældrerepræsentanten i skolebestyrelsen, ligesom der burde være en direkte forbindelse mellem det pædagogiske råd og de pædagogiske repræsentanter i bestyrelsen. Den direkte forbindelse mellem elever og elevrepræsentanter bør selvfølgelig understøttes. Alt i alt kunne skolebestyrelsen derved få vægt i sit arbejde og kunne foruden at være et administrativt organ også blive det pædagogiske forum på den enkelte skole. I virkeligheden har lovforslagets sprog den bedste spejling af, hvad det i grunden handler om:

1. Skolelederen leder og fordeler arbejdet.
2. Kommunalbestyrelsen kan lave del og hersk-politik.
3. Lærerne fratages kompetence.
4. Lærerrådet forsvinder.
5. Skolekommissionen forsvinder.
6. Klageinstansen er den samme som den besluttende myndighed, nemlig kommunalbestyrelsen.

Alle punkterne er en karikatur på decentralisering. De indskrænker det gældende demokrati, arbejdspladsdemokratiet, og er langt fra den demokratiske selvforvaltning, vi i SF ønsker såvel for folkeskolen som for den øvrige offentlige sektor.